

„Jóéjtpuszik” Lackfi Jánossal

Két magyarországi íróval is találkozhatott a múlt hónapban Nagyváradon a közönség: Lackfi Jánosnak az eredetileg a májusi Festum Varadinumra tervezett szerzői estjét június 16-án tartották meg, lapzártánk után, 25-én pedig Cserna-Szabó András volt a Szent László Napok egyik meghívottja.

Írásról és családról, sőt megtérésről és hitről is lehet jókedvűen és humorral is beszélni. Erről győződhetett meg a Fix Makerspace-nek a római katolikus püspöki palota alagsorában levő multifunkcionális termét szinte teljesen betöltő közönség. Lackfi Jánost ez alkalommal Szlopp Bernadette, a Partiumi Keresztény Egyetem munkatársa kérdezte.

Lackfi János a képzőművészetet választó testvéreivel ellentétben szüleinek nyomdokába lépett, hiszen édesanyja, Mezey Katalin Kossuth- és József Attila-díjas prózaíró, költő, műfordító, édesapja, Oláh János pedig József Attila-díjas költő, író, szerkesztő, a Kilencek költőcsoport tagja volt. Édesapja életében volt egy szakasz, amikor az irodalmi élet peremére szorulva cselgáncsedzőként is dolgozott, így Lackfi János számára ő volt nemcsak az

Lackfi János
és Szlopp
Bernadette



Családjáról, munkájáról, hitelményeiről is beszélt az író, költő, műfordító

edzőteremben, de az életben is a szenszei, a mester, hiszen együtt végezték el a ház körüli munkákat is, így a „mozdulatok tempósságát” is apjától tanulta meg.

Bár művészcsaládban nőtt fel, a felelősséggel is megismerkedett, hiszen például tyúkokat tartottak, azokat télen is el kellett látni, vagy be kellett gyújtani a cserépkályhába – idézte fel Lackfi János. Az „íróköltőműfordító” – ezt így, az egykori állampárt rendőreinek hangsúlyával kell elhadarni – munkája családi hagyomány, mondta a költő, és el is mesélte azt az igazoltatást, melynek során elhangzott a jellegzetes kifejezés. Saját magát úgy jellemzi: gyermekkorában „olvasógép” volt, hiszen házukban a könyvek – a közismert vicctől eltérően – nem csak a bútorokhoz színben illő kiegészítők voltak.

Saját családjáról is szívesen beszélt: korán, húszévesen, egyetemi hallgatóként vette el akkor 18 éves szerelmét, hat gyermekük és négy unokájuk van. Fiatalon, 44 évesen lett nagypapa, gyermekei közül öt egy „tízéves terv” ideje alatt született, legkisebb, most hétéves gyermekük pedig „funkcionális egyke”, mivel közte és legfiatalabb testvére között 12 év a korkülönbség.



Sokakat érdekelt
a meghívott



A *#jóéjtpuszi* című kötete után már megjelent a *#jóéjtpuszi 2.* is, ezeknek a verseknek a hordozója a közösségi oldal volt, Facebook-oldalán Laczkfi János rendszeresen oszt meg *#JÓÉJTPUSZI* hashtaggel verseket, ezekre az olvasók reagálnak, s olykor egy-egy ilyen reakcióra újabb vers a válasz. *Bohóc, Szuperhős, Küzdősport, Érc, Anyajegy, Túlcsordulás, Flashmob* – néhány a felolvasott versek közül, melyek központi eleme a hit. A hitről is sok szó esett a találkozó során, talán azért, mert Lackfi János életének egyik központi témája ez. Bár nagymama „kihisztizte”, hogy gyermekként megkereszteljük, ő nem kapott vallásos nevelést, így az ő megtérése felnőtt megtérés volt. Szeretettel idézte fel a „mindenhez is értő”, vízvezeték-szerelőknak tanácsot adó, otthon rumot és cigarettát tartó, nem ivó és nem dohányzó nagymama alakját is, aki elérte, hogy őt megkereszteljük otthonukban. Úgy tűnik, a Jóisten nem feledkezett meg erről, mert sok csodát éltek meg – emlékezett a költő. Felidézte, hogy egyik gyermekük születésekor már nem értek be a kórházba, szó szerint az aszfalton született meg a baba. „Mire megkérdeztem, mit segíthetek, a feleségem csak annyi mondott: Kapd el! A babát az ingembe csavartam, aztán ott álltam mellettük félméztelenül, könyékig véresen...” – emlékezett a történetekre.

Egyebek mellett arról is beszélt Lackfi János, hogy gyakorolja a Loyolai Szent Ignác-féle szemlélődő imát, s elmesélt egy ehhez kapcsolódó megélést is, viszont finom iróniával figurázta ki a mindannyiunk életében jelen levő farizeusokat, akik magát Jézust is megbuktatnák hittanból. Tele vagyunk fura Istenképekkel, magyarázta a költő. Szerinte talán

a tékozló fiú történetében szereplő atya írja le leginkább, milyen is Isten. Mint mondta, szerinte a hitet valahogy úgy kell elképzelni, mint ha egyfajta wifihálózat lenne. Mindannyiunk körül ott van, de akinek nincs hozzá „kütyüje”, az nem tudja fogni a jeleket, hiába keringenek körülötte az üzenetek. Isten olykor egy rendszámtábla vagy egy SMS segítségével is tud üzenni, fogalmazott a költő. Saját életében sokszor megtapasztalta Isten jelenlétét, hiszen például egy vadidegen kezességének segítségével jutottak lakáshoz. Arról is beszélt, hogy a családban csodás gyógyulásokat is megtapasztaltak. Felesége (Bárdi Júlia művészettörténész és bútorfestő) például depresszióból és nagy fájdalommal járó ínhüvelygyulladásból gyógyult fel csodás módon. Lackfi János azt is sietett tisztázni: azért beszél ezekről a családi dolgokról, mert a felesége már vállalta nyilvánosság előtt a történeteket. A karantén időszakára is felemásan emlékszik vissza, hiszen kellemetlen volt ugyan a bezártság, de nagyon sokat kapott is ez idő alatt.

Ami pedig a további terveit illeti: nem tervezi a „jóéjtpuszi” hosszabb sorozatát választás, néhány éve zsoldárokat ír, sokkal inkább egyfajta zsoldárok könyvében gondolkodik. A költő Szlopp Bernadette kérdésére azt is elárulta: nincs bakancslistája, nem érzi úgy, hogy ha valamit nem él meg vagy nem próbál ki, ha például nem rohan fel bőrtangában a Himalájára, akkor ne lett volna teljes az élete. Szívesen összerakna viszont egy éneklős estet, mert valamikor operaházi tenornak is készült.

Lackfi János könyveiből egyébként a helyszínen lehetett vásárolni, de sokan a magukkal vitt köteteket dedikáltatták az est végén.

Fried Noémi Lujza